

مدیریت زمان در نهج البلاغه

طاهره سادات طباطبایی مزرعه نو*

چکیده

زمان یکی باارزشترین چیزهایی است داریم ولی به اندازه اهمیتش از جایگاه و منزلتی برخوردار نیست. علت بسیاری از ناکامی‌های جبران‌ناپذیر زندگی فردی و اجتماعی ما حاصل عدم استفاده مطلوب از زمان است و تنها در سایه مدیریت بهینه از زمان است که می‌توانیم به خواسته‌های خود دست یابیم. مولای متقیان حضرت علی (ع) در نهج البلاغه با ترسیم زندگانی گذشتگانی که به بطلت عمر خود را سپری نموده‌اند، سعی در القاء این تفکر دارند که برای زندگی خویش ارزش قائل شده و آن را در ادامه راه چنین افرادی قرار ندهید. توجه دادن به گذر سریع زمان و تمام شدن عمر، راه دیگری است برای هوشیار نمودن آدمی که آن حضرت (ع) سعی در تفهیم این مهم در عبارات خویش دارند. در نوشتار حاضر، بمنظور بهره‌مندی از اندیشه ناب و زلال علوی، ابتدا مبانی نظری مدیریت زمان (مباحثی از قبیل زمان، انسان‌شناسی و رابطه انسان و زمان) در نهج البلاغه مورد توجه قرار گرفته و سپس مبانی عملی مدیریت زمان در نهج البلاغه مورد بررسی قرار گرفته است که در آن به بررسی مدیریت بر خویشتن و چگونگی آن و راهبردهای عملی مدیریت زمان پرداخته می‌شود و در خاتمه به برخی از علل اتلاف وقت اشاره می‌گردد.

کلیدواژگان: مدیریت زمان، مدیریت خویشتن، اغتنام فرصت، نهج البلاغه

*. دکتری علوم قرآنی دانشگاه قرآن و حدیث قم، ta_tabatabaei772@yahoo.com